

ТАЛИН

Седим у дубокој наслоњачи од мекане црне коже. Пишем лапис лазули наливпером, злаћаним даром од моје Мирјане. Можда је био сасвим обичан дан, јутро кад ми га је дала. Таква је. Пишем ова слова у сивој школској свесци са плавичастим линијама, али их игноришем. Положио сам свеску на бутину, десну. Не иду мисли кад обратно прекрстим ноге. Поред мене је масиван, округло, дрвени сто. Има, наравно, четири дебеле ногетине. Прастар је и као да тежи пола тоне, ваљда га је сам митски Калев склепао по шумама толико драгим паганској души Естоније. На столу је стара касета руске панк групе Агата Кристи. Тежина касете не прелази сто грама, али би снага „Чудеса“ одувала и Калева, чувеног по чудесним ножурдама. Над левим раменом ми је порцеланска лампа из Делфта, тај тамноплави дезен који је Вермер волео у свом дому, а Петар Велики, касније, у свом. Абажур је деликатан, окер боје, са тамним ресама. Поред лампе је цинобер пепељара од керамике на којој пише „русский стиль“. У њој су бразилски новчићи, па и златносребрни 1 Реал. Над новцем леже шибице Schloß Mönchstein*****, Залцбург. Поред те пепељаре је још једна, сребрна, преко двеста година у мојој породици, донесена из Београда. У њој су еврићи, примитиван неоновац за арогантни новопечени ревизионизам историје. На столу је и полупуна кристална чаша црног вина с вијугаве, чаробно тамне, португалске реке Дуру. Кроз чашу гледам отворени прозор са романтично лелујавом беличастом завесом. Шеснаести је јуни, вече, девет часова, а ваздух је светао, мек, па птице чаврљају у врту, на старом рачвастом стаблу дивље трешње. Пред прозором је писаћи сто, масиван је и овај, прастар је и он. Естонски, четвртаст. Гледам га из фотеље с милоштом. Неразорив је, тежак је и несагорив. Волим га. На столу је... из даљине чујем

плач неког детенца... кристална мастионица руских грофова са Неве. Кад седим за тим столом и дигнем поглед, на зиду ми се укаже портрет моје Нане Кларе, уље на платну. Имала је осамнаест лета, двадесети век је управо почињао. Отмено бечко лице, плава коса, дискретна фризура, бордо свилена хаљина оивичена кадифом. Горд поглед, а бескрајно топао. Сети се, драги мој Боже, колико смо се волели. Љубав живих нас је трајала до моје седме године. Видим је увек кад прођем београдским Пионирским парком. Боли... Поглед ми сад иде даље кроз прозор, до суседне куће пастелне, розикасте боје, са олуком који је луцкасто жућкаст. Усред птичјег поја, звона Светог Олофа, мог другара из дванаестог века. Онда се у току једног самотног минута чују птице позног светлог предлетњег часа, чује се стари Олоф, али и оштри крици моћних галебова са блиског финског залива балтичког мора. А онда, уз птичице, птичурине и шиљатог, надменог Олофа, чујем из розикасте куће младу комшиницу која певуши нешто из Аиде, тихо, својим нежним алтом, школованим у талинском конзерваторијуму. Невероватно, у девет и двадесет, све утихне. Тишина је дубока у старом граду Талину, међу зидинама. За моменат... затим летњи пљусак.

У Талину, 16. јуна 2013.

ПАСТУВ НА МИЏОРУ

Сунце јулско подневно планинско – пропиње се.
Рже јара као жеђ пастува над потоком погнутог.
Пије пастув па рже и он, док миџорска јара пржи.

Стара је планина, но млађан је он, риђани пастув.
Грлећи му врат, осећам му било. Срце снажно бије
бу-бум бу-бум бу бум. Бије, бије срце поноситог ата.

Осетим му уво нежно у шаџи, танано га милујем и
склизнем му прстима низ нос. А он ме гледа једним
својим оком, свевидећим, чарним. Балави ми образ.

Мљац, мљац. Слане коњске слине. Грлим га опет,
тврде су му груди као у осамнаестогодишњакиње.
Пљеснем га по сапима, он скокне и тобоже њишти.

Цмаче ме опет, миришем му на даху воду поточну.
Скочим му на леђа, полетимо. Уз прастару падину
без шуме, без краја, полетесмо уз Миџор. Летимо.

Летимо високо, ка јари, као Мастер на Маргарити,
видимо граничне карауле. Блену Срби и Бугари,
све сами неуки ждрепци без здраве будућности.

Обујмим му стомак, загрлим му врат, какве су то
жиле! Стопим се с њим, а риђана ми грива злаћана
голица ноздрве. Бије јара и у тој високој дивоти.

Помислих, да ли му се мокри од оног потока, да ли
ће пасти пастувска кишица на војнике, бугарске и
српске? Нека падне. Јара ће их миџорска осушити.

У Београду, 12. јуна 2013.